

ριώδες, άγνωστον και έκλαμπρον;

Δέν είναι και τούτο όπως και τόσα άλλα απόδειξις τρανωτάτη τής θεοπνευστίας τής Γραφής; Ο χρόνος και ο χώρος δέν μου επιτρέπουν νά έκταθώ περισσότερον αλλά και τά ελάχιστα ταύτα είναι αρκετά ίνα λάβη πās πιστός μίαν έστω και άμυδράν ιδέαν τής άνοησίας τών άρνούμενων τήν Θεοπνευστίαν τής Γραφής ίνα μή τι χειρόν είπωμεν. Έκ τών όλίγων τούτων κατά τó εξ **όνυχος τόν λέοντα** πείθεται τις περί τής σταθερότητος τών έπιχειρημάτων τών πιστών και τής σαθρότητος τών έπιχειρημάτων τών άπίστων.

ΣΤΗΛΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Έπειδή πανταχόθεν δι' έπιστολών προσκαλούμεθα ίνα άντιδράσωμεν κατά τής μυθιστοριογραφίας και τών ληστρικών και πορνικών διηγημάτων δι' ήθικών διηγημάτων και έχοντες ύπ' έψει ότι ή σύγχρονος άνθρωπότης κουρασμένη από τά μεγάλα και σοβαρά ζητήματα που τήν άπασχολούν άρέσκεται πολύ εις τήν ελαφράν λεγομένην φιλολογοίαν ίνα ξεσκάση και διá τών τοιούτων μελετών ποικίλη και ξεκουράση τó πνεύμα και τήν ζωήν της, εις τó εξής θά καταχωρώμεν διάφορα ήθικά διηγήματα εις τó περιοδικόν μας. Τά πάντα τοίς πási πρέπει νά γίνωμεν ίνα πάντως τινας σώσωμεν, κατά τó παράγγελμα και τó παράδειγμα του εύρανοβάμνονος Παύλου. Άφ' ού δυστυχώς ή πλειονότης του κόσμου ή δέν δύναται ή δέν θέλει νά μας παρακολουθήση εις τά ύψηλά ζητήματα, κατ' ανάγκην και εξ άγάπης και έκ καθήκοντος θά κατέλθωμεν ήμεις εις τó επίπεδον τών πολλών ίνα κατ' όλίγον τούς ελκύσωμεν άν όχι πρós τά ύψηλά τουλάχιστον πρós τά ήθικά (έστω και ελαφρά) άναγνώσματα. Και έν πρώτοις άρχόμεθα νά δημοσιεύωμεν μεταφράσεις έκ του Ιταλικού ένός μεγάλου σοφού τός όποιος είχε τήν εύγενή καλωσύνην νά μάς άποστείλη ó μεταφραστής, εις σεβαστός και σφός κληρικός όστις έπ' άρκετόν διέμεινεν έν Ευρώπη και όστις και διá του κηρύγματος και διá τών συγγραμμάτων του και πρóπαντός διá του σεμνού και μελιχίου χαρακτήρος του άνέδειξεν έκυτόν σέμνωμα τής Έκκλησίας.

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Κάποτε ήτο εις καλός κύριος, όστις ειχεν εις τήν κατοχήν του πολλά αγαθά, και εις τήν ύπηρεσίαν του πολλούς ύπηρέτας. Οι ύπηρέται επαινούντες τόν κύριόν των, έλεγον: «Δέν εινε επί τής γής καλλίτερος από τόν ιδιόν μας κύριον. Αυτός μάς διδει νά τρώωμεν πλουσιοπαρόχως, μάς προμηθεύει καλά ένδύματα και μετά λόγου και επεικειας επιβάλλει εις ήμάς νά εργαζώμεθα. Ούτε ύβρεις ποτέ, ούτε ποτέ μνησικακίαι δέν όμοιάζει καθολοκληρίαν πρós τούς άλλους κυρίους, όστινες μεταχειρίζονται τούς ύπηρέτας

των χειρότερα από τά ζώα: τούς τιμωροῦσι διá τó τίποτε, και δέν έχουσι ποτέ μίαν λέξιν καλήν νά τούς είπωσιν. Ο ιδιός μας αγαπώ ήμάς, μάς μεταχειρίζεται μετά πραότητος, και μετ' αγαθότητος μάς όμιλει: δέν δυνάμεθα νά εύρωμεν καλλίτερον».

Τουτουτρόπως οι ύπηρέται άνεκοιμίζον τόν κύριόν των. Άλλ' ó διάβολος ήτο ώργισμένος, διότι τούς έδλεπε νά ζώσι κατ' αυτόν τόν τρόπον έν άρμονία μετά του κυρίου των. Ούτος έλαβεν ένα έκ τών ύπηρετών του κυρίου έκείνου, όνόματι Άλέδ, και, όταν τόν δέδεσσε, τώ υπέβαλλε νά ώθήσῃ εις άμαρτίαν τούς άλλους ύπηρέτας.

Μίαν ήμέραν λοιπόν, κατά τήν όποιαν οι ύπηρέται άνεπαύοντο και επήνουν τόν κύριόν των, ó Άλέδ έλαβε τόν λόγον και ειπεν. «Άδελφοί μου, σείς έχετε άδικον τού νά έγκωμιάζετε τήν καλωσύνην του κυρίου σας. Ένώσῃ εξακολουθεíte νά κάμνετε όλας τās θελήσεις του, και αυτός ó διάβολος θά έγίνετο καλός. Ημείς ύπηρετούμεν καλώς τόν κύριόν μας, τόν ύπακούομεν εις όλα, επιτελούμεν και αυτάς τās εξαχίστας αυτού διαταγās, προφθάνομεν εις πās έν επιθυμίαν του, πώς θά ήδύνατο νά μή εινε καλός μαζί μας. Έάν όμως εφερόμεθα διακοροτρόπως, εάν τώ εκάμναμεν κακόν, θά έγίνετο ακριβώς όπως και οι άλλοι, και όά μας εκάμνε, κάλλιον ειπειν, νά ύποφέρωμεν περισσότερο τών όσων δέν κάμνουσιν οι κύριοι, οι πλέον σκληρότεροι.

Ηγέθη έκ τούτου μία συζήτησις άναμεταξύ τών άλλων ύπηρετών και του Άλέδ. Συνεζήτησαν ούτοι και εκάμαν έν στοίχημα. Ο Άλέδ έστοιχημάτισε τού νά κάμη νά όργισθῃ ó αγαθός του κύριος: εάν δέν έπετύγχανε, θά έγανε τó ωραιόν του φόρεμα τής έορτής: εάν εξεναντίας έπετύγχανεν, εκαστος εξ αυτών θά τώ έδιδε τά ιδικά του. Προσέτι οι ύπηρέται υπεσχέθησαν τού νά τον υπερασπισθώσιν άπέναντι του κυρίου των, και νά τον έλευθερώσωσιν έν περιπτώσει καθ' ήν ήθελε τεθῆ εις τήν φυλακήν. Τό στοίχημα έγέγετο παραδεκτόν. Τήν πρώτην τής έπαύριον ó Άλέδ άνήγγειλεν, ότι θά εκάμνε τόν κύριόν των νά όργισθῃ. Ο Άλέδ ήτο επιτετραμμένος επί του ποιμνιστάσιου, επιτηρών και επιμελούμενος τά πρόβατα, τά όποια ήσαν έκ του γένους τών καλλιτέρων προβάτων. Έκείνην τήν πρώτην ένώ ό καλός κύριος εισήρχετο εις τó ποιμνιστάσιον μετά φιλοξενουμένων επισκεπτών του, εις τούς όποιους ήθελε νά δείξῃ τά καλλίτερα του κριάρια, τά όποια περι πολλού έποιετο, ó δουλος του διαβόλου εκάμε σημετον εις τούς συντρόφους του ως διá νά τούς είπη. «Παρατηρήσατε τώρα θά τόν κάμω νά όργισθῃ».

Οι ύπηρέται προσέτρεξαν, και οι μὲν παρετήρουν από τήν θύραν, οι δέ άλλοι από τās σχισμάδας του μανδρωμένου χαρακώματος. Ο διάβολος δέ, άναρριχηθείς και αυτός επί ένός δένδρου, παρετήρει έκείθεν πρós τήν αύλήν και τήν μάνδραν διá νά δλέψη καλλίτερον πώς ó δεσποζόμενος ύπ' αυτού θά εισήγαστο δι' αυτόν. Αφού περιεπάτησεν όλίγον τούς επισκέπτας του έν τῇ αύλῃ, τούς εισήγαγεν] έπειτα εις τήν μάνδραν τών προβάτων, και εκει ήρχισε νά τούς έπιδεικνύῃ τούς κριούς και τās προβατίνας. Προσέπαθει δέ ó καλός κύριος νά τούς κάμη νά ίδωσι τούς κριούς τούς πλέον αξιολογωτέρους. (Άκολουθεί)